Învăţături practice din cartea Iov (12)

O viaţă trăită în harul lui Dumnezeu

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 26.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 42

Marea luptă a sufletului, despre care ne-a vorbit cartea Iov, se apropie de sfârşit. Rezolvarea întrebărilor numeroase şi adânc pătrunzătoare în viaţa fiecărui om a fost dată, nu în cuvinte, nu în dogme bine demonstrate, ci în inima umilă a celui suferind şi în împotrivitorul însuşi.

Mărturisirea şi restabilirea lui Iov

Iov a răspuns şi a zis: *„Ştiu că poţi face orice şi că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată”* (Iov 42.2). Cât de bine fac aceste cuvinte clare, simple, după aşa de multe alte exprimări ale aceleiaşi guri! Simţim: inima lui a ajuns la linişte. Auzim despre dăruirea faţă de Dumnezeu, de liniştirea sub mâna Domnului, prin care sufletul lui ajunge la odihnă. Mişcător este şi felul în care el se străduieşte ca acum să dea pe deplin dreptate lui Dumnezeu. Odinioară s-a îndreptăţit pe sine însuşi, chiar cu preţul dreptăţii lui Dumnezeu; acum el îndreptăţeşte pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta el trebuie să mărturisească caracterul lui nedemn. Pentru aceasta alege aceleaşi cuvinte, cu care Dumnezeu l-a chemat să dea socoteală. *„Cine este acela care, fără cunoştinţă, îmi întunecă sfatul?”* Aproape exact aceleaşi cuvinte i-a spus Dumnezeu (Iov 38.2 „„Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoştinţă?“). Şi răspunsul lui este acum: eu am făcut aceasta:*„Am rostit ce nu am înţeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le cunoşteam”* (Iov 42.3). Cât de bine a înţeles Iov ţelul cerinţelor lui Dumnezeu (Iov 38.3 „Încinge-ţi acum coapsele ca un bărbat; şi Eu te voi întreba şi tu Mă vei învăţa!“): *„Eu te voi întreba şi tu să Mă-nveţi.”* Acum el adresează lui Dumnezeu aceeaşi rugăminte: *„Te voi întreba şi Tu să mă-nveţi”* (Iov 42.4). El se întoarce înapoi la locul care i se cuvine, şi prin aceasta recunoaşte că prin aroganţa inimii lui s-a ridicat peste Dumnezeu.

Însă totodată acum devine clar, cum în smerenie inima lui este adusă aproape de Dumnezeu: odinioară L-a cunoscut din auzite, acum el priveşte la Dumnezeu.*„Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede”* (Iov 42.5). Privind astfel lăuntric pe Dumnezeul lui, plin fiind cu gânduri cuvenite cu privire la El, el se vede totodată şi pe sine însuşi în lumina adevărată, şi, amintindu-şi de tot ce a vorbit împotriva lui Dumnezeu, acum se detestă pe sine însuşi şi are căinţă reală: *„De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă”* (Iov 42.6). Deci el se detestă pe sine însuşi şi ca să zicem aşa se căieşte stând pe genunchi. Când omul are a face cu Dumnezeu faţă către faţă, încetează toată glorificarea de sine, şi el devine vizibil în goliciunea şi ruşinea lui. Şi apoi el detestă nu numai ceea ce a spus, ci se detestă pe sine însuşi, „eul” încăpăţânat, rău.

De îndată ce omul – chiar şi cel mai bun dintre oameni – ajunge la cunoştinţa nedemnităţii lui, Dumnezeu Se coboară, îl ridică şi îi dăruieşte binecuvântare şi înviorare.

Păcatul prietenilor lui Iov

Este însă ciudat, că mai întâi se vorbeşte despre prieteni şi abia după aceea despre binecuvântarea şi înălţarea, pe care Dumnezeu a dăruit-o lui Iov după restabilirea lui. Mult timp n-am mai auzit nimic despre ei. În timpul ultimei vorbiri lungi a lui Iov, sub îndemnurile lui Elihu, în timpul vorbirii copleşitoare a Creatorului, ei au tăcut. S-a frânt ceva şi în inima lor? Găsim şi la ei smerire? Cu siguranţă nu, căci primul lucru, pe care Dumnezeu li-l spune, este:

„Mânia Mea s-a aprins împotriva voastră." Probabil că ei au văzut o confirmare a propriei lor teorii despre păcatele lui Iov, în mod deosebit în cuvintele Domnului adresate lui Iov. Parţial şi privit superficial, cuvintele lui Dumnezeu se potriveau cu reproşurile lor împotriva lui Iov. Şi acum ei aud aici – Dumnezeu Se adresează lui Elifaz, ca cel mai bătrân dintre ei -:*„N-aţi vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov"* (Iov 42.7). Instinctiv te întrebi, în ce a vorbit Iov ce se cuvine despre Dumnezeu. Căci privit superficial s-ar fi putut gândi pe drept, că Iov a vorbit la fel de mult de nedrept despre Dumnezeu ca şi ceilalţi, da, s-ar putea chiar spune, că el a vorbit chiar mai pripit decât Elifaz şi prietenii lui.

Efectiv, noi nu avem voie să trecem cu vederea greşelile făcute de Iov. Dar repetăm: este o diferenţă ca de la cer la pământ, dacă te afli sau nu într-o încercare aşa de grea ca Iov. Pentru cei care ei înşişi nu suferă, este foarte uşor să descopere greşeli în cuvintele revoltate ale celui apăsat. Însă Dumnezeu ţine socoteală de împrejurările în care ele sunt rostite, mult mai mult decât probabil gândim noi. Să nu uităm, că ceea ce era păcătos în cuvintele lui Iov a fost mustrat de Dumnezeu, a fost recunoscut şi mărturisit de Iov şi urmare acestui fapt era iertat de Dumnezeu. De aceea pentru Dumnezeu sosise acum momentul să-Şi amintească cât mult bine a spus Iov în suferinţa lui, câtă credinţă a arătat el chiar şi în acele momente, cum el – în contradicţie cu sine însuşi – a luat prin credinţă ca Salvator pe Dumnezeul acela care în momentul următor i s-a apărut că ar fi un duşman.

Dumnezeu nu este unul care uită aceste lucruri. Însă El evaluează serios greşeala bărbaţilor care în părerea greşită că fac ce este drept, au eşuat complet în judecarea conform gândurilor lui Dumnezeu a unui anumit caz. Ei cunoşteau aceste gânduri, în măsura în care Dumnezeu le-a revelat în timpul acela, dar au greşit grav în aplicarea lor. De aceea, ceea ce ei spun, este pe de o parte foarte adevărat, şi pe de altă parte foarte greşit. Adevărurile abstracte fără viaţă spirituală călăuzită prin Duhul Sfânt sunt întotdeauna un pericol pentru credincioşi. Uneori se produce mai multă pagubă prin aplicarea greşită a unui adevăr decât printr-o nedreptate. Căci adevărul aplicat greşit dă unei rătăciri o aparentă înfăţişare de autoritate divină. Când o nebunie este cunoscută sau ceva, care aparent este fals, te îndepărtezi, însă fiecare credincios este impresionat de adevărul lui Dumnezeu. Deci dacă adevărul este aplicat greşit – ca aici, pentru a nimici moral pe unul care era subiectul special al intereselor lui Dumnezeu -, atunci aceasta este ceva îngrozitor în ochii Săi. Şi cei trei prieteni s-au făcut vinovaţi de acest păcat. Fără îndoială Dumnezeu nu-i va compara în privinţa aceasta cu Iov, înainte ca ei să se fi smerit; dar pentru că aceasta a avut loc, pentru că Iov a fost declarat drept de Dumnezeu în privinţa aceasta, a recunoscut greşelile lui de odinioară şi a primit iertare, acum Dumnezeu Îşi aminteşte de multele lucruri bune, care s-au găsit în inima lui în timpul încercării, şi le pune faţă în faţă cu făţărnicia celor trei prieteni.

Rodul adevăratei smerenii

Cât de deplin a fost Iov restabilit în părtăşia cu Dumnezeu se arată cel mai clar în faptul că Elifaz a jertfit pentru sine şi prietenii lui şapte tauri şi şapte berbeci ca jertfă de ardere-de-tot şi că Iov trebuia să se roage pentru ei.

Şi pentru noi este instructiv să vedem acest rod al adevăratei smerenii. Credincioşii, care au păcătuit, după mărturisire şi reîntoarcere arată deseori un timp o oarecare teamă, o reţinere în

a ocupa din nou locul pe care l-au avut înainte între credincioşi. Suntem convinşi că o astfel de atitudine este bună şi mărturiseşte despre o conştiinţă sinceră. Însă pe de altă parte trebuie să remarcăm cât de desăvârşit iartă Dumnezeu păcatul. Ar trebui mai degrabă să întâmpinăm cu dragoste şi încurajare pe astfel de credincioşi ruşinaţi, decât cu neîncredere şi permanentă condamnare. Să ne gândim la comportarea tatălui faţă de fiul pierdut, cum el şi-a deschis braţele, inima şi casa, ca să primească pe cel reîntors. Cu siguranţă fiul a stat cu teamă şi ruşine la acea masă de sărbătoare, însă fratele lui era de condamnat aspru, care cerea răzbunare în loc de har.

Este de asemenea remarcabil, că prietenii au trebuit să aducă o jertfă de ardere-de-tot. Noi ne-am gândi într-un astfel de caz mai degrabă la o jertfă pentru păcat. Probabil din aceasta avem voie să tragem concluzia că istoria lui Iov a avut loc înainte de darea Legii. În Lege sunt date prescripţii exacte în legătură cu jertfa ce trebuie adusă pentru păcatele săvârşite. Înainte de aceasta este vorba numai despre jertfa de ardere-de-tot, ca la Noe (Geneza 8.20 „Şi Noe a zidit un altar Domnului şi a luat din orice animal curat şi din orice pasăre curată şi a adus arderi de tot pe altar.“), la Avraam (Geneza 22.2 „Şi i-a zis: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac, şi mergi în ţinutul Moria şi adu-l acolo ca ardere de tot pe unul din munţii despre care îţi voi spune“.“) şi la Iov. Felul în care Dumnezeu prescrie această jertfă de ardere-de-tot arată că ea trebuie să exprime o mărturisire solemnă a păcatului: *„… ca nu cumva să vă fac după nebunia voastră; pentru că n-aţi vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov”* (Iov 42.8).

„Sfârşitul Domnului” cu Iov

Cât de frumos este ceea ce urmează! *„Domnul a întors captivitatea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii săi”* (Iov 42.10). El nu întoarce numai pedeapsa pentru prieteni în urma rugăciunii lui Iov, ci eliberează şi pe Iov însuşi. Acesta s-a simţi captiv pe tot parcursul încercării lui şi a exprimat astfel acest sentiment: *„Îmi pui picioarele în butuci”* (Iov 13.27). *„Dumnezeu m-a înconjurat cu plasa Lui”* (Iov 19.6). Mai târziu va recunoaşte că nu Dumnezeu îl ţinea prins, ci că el însuşi era încurcat în propriile gânduri greşite.

Acum Dumnezeu i-a arătat har, şi că inima lui era plină de har se arată în aceea, că el era imediat gata să arate har, prin aceea că s-a rugat pentru prietenii lui, pentru ei, cei care l-au rănit cel mai dureros.

În acest moment minunat al harului deplin, în timp ce fumul jertfei se înalţă împreună cu rugăciunile unui om care se află deplin în părtăşia lui Dumnezeu, Dumnezeu întoarce totul spre bine pentru Iov. El primeşte dublu din tot ce a posedat odinioară. Prin aceasta Dumnezeu voia să exprime pentru el şi pentru toţi credincioşii necesitatea inimii Sale de a ne binecuvânta şi în exterior. Dacă păcatele noastre au fost iertate, atunci El Se gândeşte la binele pe care l-am făcut şi îl răsplăteşte.

Aşa S-a gândit Dumnezeu acum, că Iov a ţinut cu tărie la El, atunci când încercarea cea mai vitregă a venit asupra lui, aşa că însuşi satan a fost ruşinat. Într-adevăr după aceea Iov a trebuit să se cunoască pe sine însuşi, dar primirea cu credinţă a tuturor suferinţelor lui din mâna lui Dumnezeu a păstrat valoarea ei pentru Dumnezeu. Şi aceasta era fără îndoială har de la Dumnezeu. Că Iov ţinea cu tărie la Dumnezeu, aceasta a avut loc pentru că Dumnezeu

nu l-a părăsit pe Iov. Dacă suntem drepţi şi rămânem statornici, în ciuda a orice ar veni peste noi, aceasta este har, care ne face capabili pentru aceasta. Ştim aceasta şi o recunoaştem cu plăcere. Totuşi rămâne pentru noi o îmbărbătare în viaţa noastră spirituală, că Dumnezeu vrea să răsplătească faptele noastre bune şi nu le va uita, dacă avem mereu înaintea privirii noastre, că credinţa precede faptele. Faptele noastre nu ne pot mântui, nu ne pot salva, nu pot îndepărta nici măcar un singur păcat. Dar dacă toate acestea au avut loc pe baza harului şi au fost primite prin credinţă, atunci Dumnezeu cere de la noi fapte bune, pentru ca să fie exprimată şi confirmată credinţa. Şi cu aceste lucrări El leagă făgăduinţele Lui minunate pentru viaţa de acum şi viaţa viitoare.

Încercarea a părut desigur lui Iov nesuportabil de lungă, atunci când a îndurat-o. Dar cât de scurtă trebuie să fi fost ea în amintirea lui, când el a recunoscut mâna lui Dumnezeu în suferinţe şi s-a gândit în urmă la ele în viaţa lungă care a urmat după aceea. O viaţă de părtăşie netulburată cu Dumnezeul său, plină de binecuvântări, în care totul s-a reîntors la el, tot ce a pierdut odinioară, prin aceea că posesiunile lui pământeşti s-au dublat şi în care el deseori a avut în inima lui gândul înviorător al psalmistului:*„Este o clipă în mânia Sa, o viaţă în bunăvoinţa Sa”* (Psalmul 30.5).

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (12)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (12) Ein Leben in der Gunst Gottes“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 198 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu